

μέ στεφάνους εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνοι, καὶ ἡ χαρὰ των ἦτο τόσον ὑπερβολικὴ, ὥστε ἐνόμιζον ἔργον πίστεως νὰ λησμονῶσι τὰς θλίψεις καὶ τὰς φροντίδας αἵτινες ἤθελον δυνηθῇ νὰ τὰς ἀνατρέψωσιν, ἢ νὰ τὰς μεταβάλωσι, διὰ νὰ προσφέρωσι τὰς θυσίας αὐτῶν καὶ διὰ ν' ἀγωνισθῶσιν εἰς τὴν ὠριότητα, τὴν Μουσικὴν, τὴν ποίησιν καὶ ὅλους τοὺς λοιποὺς ἀγῶνας. Ἄμα ἔφθανον αἱ θεωρεῖαι αὗται εἰς τὸν ναὸν ἐβλεπον ἐνώπιόν των τὸ ἄνθος τῆς νεολαίας τῆς Δήλου ἥτις τὰς ἐδέχετο χερμοσύνως καὶ ἥτις ἐξ ὑπερηφανίας καὶ ζηλοτυπίας ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤθελε ν' ἀπολέσῃ τὸ βραβεῖον τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι εἰς αὐτὴν καὶ μόνην δικαίως ἀνήκει. Ἐκεῖ παρῆσαν αἱ παρθέναι τῆς Δήλου ἐστεφανωμέναι μὲ ἄνθη, ἐνδεδυμέναι λαμπρῶς καὶ ἐστολισμέναι μ' ὅλα τοῦ κάλλους καὶ τῆς νεότητος τὰ θέλητρα διὰ νὰ παραστήσωσι τὰς δυστυχίας τῆς Λητοῦς. Ἐρχίζον ὅθεν νὰ ρυθμίζωσι τὴν ὀρχησιν μὲ τὸν βηματισμὸν ὅλων ὁμοῦ, σύμφωνον μὲ τὰς φωνὰς καὶ τὰς λύρας αὐτῶν ὄντα καὶ εἶτα ἐξήρχετο μία ἐξ αὐτῶν, ἡ καλλίστη, ἐνδεδυμένη ὡς ἡ Λητώ καὶ φαινομένη ὅτι ἐκρύπτετο ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῆς Ἥρας, καὶ πότε μὲν ἐφαίνετο ὅτι ἤγγιζε τῆς γῆς τὴν ἐπιφάνειαν μὲ τοὺς πόδας τῆς, τόσον ἐλαφρόπους ἦτον, πότε ὅτι ἴστατο ἀκίνητος, καὶ ἐκ τῆς ἀκίνησias τῆς ἐφαίνετο ζωηρότερον τῆς ψυχῆς τῆς ὁ θόρυβος. Ἐκεῖ ἤκουετο νέων χόρος τοῦς ὁποίους ἠδύνατο νὰ ἐκλάβῃ τις ὡς παῖδας τῆς αὐγῆς, τοιοῦτον κάλλος εἶχον, καὶ ἐνῶ οὗτοι ἐψάλλον ὕμνους εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος αἱ παρθέναι τῆς Δήλου ἐσυγκρότουν χροποιὰς καὶ ἐλευθέρας ὀρχήσεις. Οἱ ἤχοι οἵτινες ἔρρυθμιζον τὰ βήματα αὐτῶν ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν των ἀπὸ γλυκὺν ἐνθουσιασμὸν ὅστις εἰς πάντας ἐν ἀκαρεῖ διεδίδετο. Ἐκράτουν τόξῃ ἀνθίων καὶ τὰ προσήρουν μὲ χεῖρας τρεμούσας εἰς παλαιὴν τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλμα, τὸ ὁποῖον ἡ Ἀριάδνη μετεκόμισεν ἐκ Κρήτης, καὶ ὁ Θησεύς ἀφίερωσεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ναόν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἡ ἱστορία τοῦ Νοκταμβούλ, τοῦ ἀνθρωπίσκου ἐκείνου ὅστις παρουσιάσθη εἰς τὴν Κυρίαν Λεγκλῶ ὅτε αὐτὴ ἔφθασε τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ὅπως τῇ προσφέρῃ τὴν αἰώνιον καὶ ἀγήρω καλλονήν, εἶναι μῦθος ἄμοιρος ἀληθείας καὶ πραγματικότητος, δημοτικώτατος ὅμως ἐν Γαλλίᾳ.

Ἡ Κυρία Λεγκλῶ, ἅμα δεκαοκταετὴ ἐγένετο εἶδε τὸ ἐξῆς περιστατικόν, εὐρισκομένη ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ἀγνωστός τις παρουσιάσθη εἰς τὸν προθάλαμόν της καὶ ἐζήτησε παρὰ

τῶν ὑπηρετῶν νὰ τὸν εἰσαγάγῃσιν εἰς τῆς κυρίας τῶν χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του. Ὁ θαλαμηπόλος εἰδοποίησε περὶ τούτου τὴν κυρίαν του, αὕτη δ' ἀπεκρίθη ὅτι ἔχουσα συναναστροφὴν δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν δεχθῇ. — Γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ γέρον μαθὼν τὴν ἀπάντησιν ταύτην, γνωρίζω ὅτι ἡ Κυρία εἶναι μόνη καὶ τοῦτο μὲ παρεκίνησε νὰ ἐκλέξω τὴν στιγμὴν ταύτην διὰ νὰ ἔλθω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ! Ἐπίστρεψε καὶ εἶπε εἰς αὐτὴν ὅτι ἔχω νὰ τῇ λαλήσω περὶ πραγμάτων σπουδαιοτάτων καὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη μεγίστη νὰ τὴν ἰδῶ. Ἡ παράδοξος αὕτη ἀπόκρισις ἐνεποίησεν τῇ κυρίᾳ Λεγκλῶ ἄκραν περιέργειαν, καὶ διέταξε νὰ εἰσχηθῇ ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος. Ἦν εὖτος ἀνθρωπίσκος προδεδηκὼς τὴν ἡλικίαν, μελανεῖμων καὶ δυσεδῆς τὴν ὄψιν· ἔφερε πῖλον μικρὸν εἰς τὴν πολιὰν κεφαλὴν του, βακτηρίαν ἐλαφροτάτην εἰς τὴν χεῖρα καὶ οὐλὴν πλατεῖαν εἰς τὸ μέτωπον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνέδιδον φλόγας ἡ δὲ φυσιογνωμία του ἦν πνευματωδεστάτη — Κυρία, εἶπεν ἐσελθὼν, ἀποπέμψατε, σὰς παρακαλῶ θερμῶς, τὴν θαλαμηπόλον σας, διότι ψυχὴ γεννητὴ δὲν πρέπει νὰ ἀκούσῃ ὅ,τι ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ. » Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ Κυρία Λεγκλῶ κατελήφθη ὑπὸ αἰσθημάτων· τινος τρόμου, σκεφθεῖσα ὅμως ἀκολούθως ὅτι δὲν εἶχεν ἐνώπιον ἐαυτῆς παρὰ γερόντιον ἐξησθενημένον καὶ κλονιζόμενον ἀνέλαβε θάρρος καὶ ἀπέπεμψε τὴν θαλαμηπόλον. « Ἄς μὴ σὰς φοβιζῇ διόλου, κυρία, ἡ παρουσία μου, » εἶπεν ὁ παράδοξος γέρον· εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἐγὼ δὲν συνειθίζω νὰ ἐπισκέπτωμαι ὅλους τοιοιτοτρόπως, σεῖς ὅμως, κυρία μου, τίποτε δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε. Καθησυχάσετε λοιπὸν, ἀναλάβετε τὴν ψυχρότητά σας καὶ τὴν ἀπάθειαν καὶ ἀκούσατέ μου μετὰ προσοχῆς. Ἐνώπιόν σας ἔχετε, Κυρία, ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον πᾶσα ἡ γῆ ὑποτάσσεται καὶ ὑπακούει ὡς εἰς δεσπότην, καὶ ὁ ὁποῖος κατέχει πάντα τῆς φύσεως τὰ ἀγαθὰ. Ἐγὼ ἐπέβλεπον καὶ εἰς τὴν γεννησίν σου, διότι ἐγὼ διαθέτω τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἤδη ἐρχομαι νὰ σὲ ἐρωτήσω καὶ νὰ μάθω ἀπὸ σὲ τὴν ἰδίαν τίνι τρὶπῳ ἐπιθυμεῖς νὰ διαθέσω τὴν ἐδικὴν σου τύχην; Ἡ ζωὴ σου μόνις ἦδη ἄρχει νὰ ἀνατέλλῃ εἰς τὸν ὄρζοντα τοῦ κόσμου, καὶ μόνις τώρα εἰσέρχεται εἰς τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν αἱ πύλαι τῆς ζωῆς ἀνοίγονται ἐνώπιόν σου καὶ μόνον ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ γίνῃς ἢ νὰ μὴ γίνῃς τὸ περιδοξότερον πρόσωπον τοῦ αἰῶνός σου, καὶ ἡ εὐτυχεστέρα τῶν γυναικῶν. Σοὶ φέρω τὸ ὑπέρτατον μεγαλεῖον, σοὶ φέρω πλοῦτη ἀπειρα καὶ ἀκαταλόγιστα, σοὶ φέρω τὴν αἰώνιον καὶ ἀφθαρτον καὶ ἀγήρω καλλονήν. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων δώρων ἐλεξον ἐν, ὅ,τι προτιμᾷς, ὅ,τι περισσότερον ἐπιθυμεῖς, καὶ ἔσο βεβαία ὅτι θνητὸς εἰς τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει δυνάμενος νὰ σοὶ προσφέρῃ τι παραπλήσιον τοῦ δώρου τούτου. — Ἄ, ἀληθῶς, κύριε, ἀπεκρίθη γεῶστα ἡ νεάνις, εἶμαι πεπεισμένη περὶ τούτου, τὸ δὲ θαυμαστὸν τῶν δώρων σας εἶναι τοσοῦτον

μέγα . . . — Δὲν θαυμάζω, κυρία, ὅτι πνευματώδης ὡς εὖτα θέλεις νὰ σκώψῃς ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον κατὰ πρώτην φορὰν βλέπεις. Ἐκλεξόν ὅμως, σὲ λέγω, ὅ,τι περισσότερον ἐπιθυμῆις, μεγαλεῖα, πλούτη, ἢ ἀφθαρτον ὠριότητα. Ἀλλ' ἀποφάσισον ταχέως καὶ ἐκλεξόν διότι δὲν σοὶ παραχωρῶ πρὸς μίαν στιγμὴν ὅπως ἀποφασίσῃς. — Ἀ! κύριε, εἶπεν ἡ νέα, δὲν εἶναι δυνατόν γυνὴ νὰ ἀμφιβάλλῃ τι νὰ ἐκλέξῃ ἐκ τῶν τριῶν τούτων θαυμασιῶν καὶ λαμπρῶν δωρημάτων σου. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ ἀφήσετε ἐλευθέραν νὰ ἐκλέξω τὸ ποθητότερον, ἐκλέγω τὴν αἰώνιον καλλονήν. Ἀλλ' εἰπέτε με, τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ ἀποκτήσω π. ἄγμα τόσῳ πολῦτιμον; — Κυρία, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, δὲν ἔχεις νὰ πράξῃς ἄλλο ἢ νὰ ἐγγράψῃς τὸ ὄνομά σου εἰς τὰς δέλτους μου καὶ νὰ μοὶ ὀρκισθῇς ἐχεμυθίαν αἰώνιον καὶ ἀκατάβλητον· τίποτε ἄλλο δὲν ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ. » Ἡ Κυρία Λεγκλὼ ὑπεσχέθη πᾶν ὅ,τι ὁ γέρον ἐζήτησε καὶ ἔγραψε τὸ ὄνομά της εἰς δέλτους παλαιάς, μελαίνας, τὰς ὁποίας ὁ ἄγνωστος παρουσιάσας εἰς αὐτὴν τὴν ἐκτύπησε συγχρόνως ἐλαφρῶς εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤμον διὰ τῆς ριθδοῦ του. — Ἀρκεῖ, εἶπε τότε, θὰ ἦσαι εἰς τὸ ἐξῆς πάντοτε ὡραία καὶ θὰ κατακτᾷ πᾶσας τὰς καρδίας. Σοὶ δίδω τὴν δύναμιν τοῦ ἁκρῶ θελητήρου· αὐτὸ εἶναι τὸ πολυτιμότερον ἀγαθὸν τὸ ὁποῖον γυνὴ θνητὴ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον. Ἐξακισχίλια ἔτη σήμερον διατρέχων τὸν κόσμον ἀπὸ ἁκρας εἰς ἁκραν, δὲν ἠδυνήθην νὰ εὕρω γυναῖκα ἀξίας αὐτοῦ τοῦ δώρου, εἰμὴ τέσσαρας, τὴν Σεμίραμιν, τὴν Ἑλένην, τὴν Κλεοπάτραν καὶ τὴν Ἀσπασίαν. Σὺ εἶσαι ἡ πέμπτη καὶ τελευταία εἰς ἡ ἀπεφάσισα νὰ δώσω τὸ δῶρον τοῦτο. Θὰ φαίνεσαι πάντοτε νέα καὶ ἀνθηρὰ, πάντοτε θὰ ἦσαι θελκτικὴ, θὰ γοητεύῃς πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ λατρεύεσσι παρ' αὐτῶν. Οὐδεὶς ἄνθρωπος θὰ σὲ ἰδῇ καὶ δὲν θὰ σὲ ἐρσθῇ μέχρι μανίας, θὰ ἀγαπᾶσαι παρ' ὅλων ὅσους ἀγαπήσῃς. Θὰ ἔχῃς υἱεῖαν διηνεκὴ καὶ ἀπρόβλητον, θὰ ζήσῃ· βίον μακροχρόνιον καὶ δὲν θὰ γηράσῃς ποτέ. Ἐκ τῶν γυναικῶν, αἱ μὲν φαίνονται γεννηθεῖσαι πρὸς γοήτευσιν τῶν ὀφθαλμῶν, αἱ δὲ πρὸς γοήτευσιν τῶν καρδιῶν. Σὺ θὰ ἐνόνεις ἐν σεαυτῇ καὶ τὰ δύο ταῦτα πλεονεκτήματα τὰ τόσον σπάνια. Σὺ θὰ ἐμπνέῃς πάθος εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν αἱ ἄλλαι γυναῖκες ἐμπνέουσιν ἀποστροφὴν. Ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ὁ κόσμος τὸ ὄνομά σου θὰ ἦναι ἀθάνατον. Ὅ,τι σοὶ εἶπα, κυρία, εἶμαι βέβαιος ὅτι σοὶ φαίνεται γοητεία· μὴ μ' ἐρωτᾷς ὅμως διόλου, διότι οὐδεμίαν ἀπάντησιν θὰ λάβῃς· δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀποκριθῶ, διότι δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· σοὶ λέγω μόνον ὅτι θὰ μὲ ἰδῇς ἅπαξ ἔτι ἐν τῇ ζωῇ σου καὶ τοῦτο ἅμα φθάσῃς τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας σου. Τρέμε τότε· ὅταν μὲ ἰδῇς δὲν θὰ ζήσῃς πλέον παρὰ τρεῖς μόνους ἡμέρας. Ἐνθυμοῦ μόνον ὅτι ὀνομάζομαι Νοκταμβούλ. » Καὶ ὁ γέρον

ἐγένετο ἄφαντος ἐπὶ τούτοις, ἀφίς τὴν κυρίαν Λεγκλὼ εἰς τρόμον θανάσιμον.

Ὁ γέρον ἀπῆλθεν, ἡ δὲ κυρία Λεγκλὼ ἐγένετο ἡ γοητευτικωτάτη τῶν γυναικῶν.

Τρεῖς δὲ ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου της τὸ τέρας ἐπανῆλθε, καὶ μ' ὅλας τὰς ἀντιστάσεις τῶν ὑπηρετῶν εἰσέδω μέχρι τοῦ κοιτῶνός της, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλινὴν καὶ διήνοιξε τὰ περαπετασμάτα· τὸν ἀνεγνώρισεν ἡ γυνὴ, ὠχρίασε καὶ ἀφῆκε φωνὴν γοερὰν. Ἀλλ' ὁ ἀνελεήμων γέρον, ψυχρὸς εἰς τὴν ἀπελπισίαν τῆς γυναικός. — Τρέμε, τῇ εἶπε καὶ πάλιν διὰ φωνῆς τρομερᾶς, ἡ ὥρα σου ἔφθασε, τετέλεσται! καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ μῦθος αὗτος ὁ ἀποδοθεὶς εἰς τὴν κυρίαν Λεγκλὼ, ἐπενοήθη ἕνα περίπου αἰῶνα πρὸ αὐτῆς διὰ τὴν Λουίζαν Βουδ, δευτέραν σύζυγον Ἐρρίκου τοῦ Α'. ἀποθανοῦσαν τῇ 1599 ἐκ δηλητηριάσεως. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἐξόχως περικαλλὴς, κατέστη μίαν στιγμὴν πρὸ τοῦ θανάτου της τοσοῦτον μαύρη καὶ εἰδεχθῆς ὥστε ἐνέπνευσεν ἀποστροφὴν εἰς τοὺς ὄρωντας. Ἐκ τούτου διάφοροι εἰκασίαι ἐγένοντο περὶ τῆς αἰτίας τοῦ θανάτου της αἵτινες ὑπεχώρησαν εἰς τὴν δημῶδη ὑπόνοιαν ὅτι ὁ διάβολος, μεθ' οὗ ἡ βασίλισ αὕτη εἶχε συνάψαι ἐν τῇ νεότητί της σχέσεις, εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνά της μετημφιεσμένος εἰς γέροντα μελανέμονα, τὴν ἐπνίξεν ἐν τῇ κλινῇ της.

Τέκνα μου, ἔλεγε δίκαιος καὶ σοφὸς πατήρ, θεωρεῖτε ἐκάστην ἡμέραν τοῦ βίου σας ὡς φύλλον χάρτου λευκὸν καὶ ἄγραφον τὸ ὁποῖον σὰς διδεται ὅπως γράψετε ἐπ' αὐτοῦ ὅ,τι βούλεσθε· σὶ χρακτῆρες οὗτοι ἀνεξάλειπτοι θέλουσι μείνει αἰώνιος, υἱοί μου· προσέχετε λοιπὸν καλῶς, ποτὲ μὴ γράψετε εἰς τὸν χάρτην ἄλλο τι εἰμὴ ὅ,τι, μετὰ πολὺν ἔπειτα χρόνον ἀναγινωσκόμενον ὑφ' ὡμῶν τῶν ἰδίων, δύναται νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ.

Κυβερνήτης τις τῆς Σουράτης εἶχεν εἰς τὸν γυναικωνίτην τοῦ γυναικα ὡραιωτάτην τὴν ὁποίαν ἐπροτίμα πασῶν τῶν ἄλλων. Ἡμέραν τινὰ ἀκούσας ὅ,τι ὑπῆρχεν εἰς τὴν πόλιν ξένος τις ὅστις ἐγνώριζε θυμωσίως τὴν ζωγραφικὴν ἀπεφάσισε νὰ προμηθευθῇ τὴν εἰκόνα τῆς φιλάτης του· δι' ὃ προσκαλέσας τὸν ζωγράφον διεκοίνωσεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ τῷ ὑπεσχέθη ἀμοιβὴν πλουσιωτάτην. Ὁ καλλιτέχνης ἀπεκρίθη ὅτι ἡ μεγαλειτέρα τοῦ ἀμοιβῆ θέλει εἶναι ἂν ἐπιτύχῃ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ὑψηλότητά του. « Ἰπαγε λοιπὸν, ἐπανάλαβεν ὁ Σατράπης, ὑπαγε καὶ ἐργάσου μὲ ὅσον περισσότεραν δύνασαι προσοχὴν ὅταν δὲ τελιώσῃς τὴν εἰκόνα φέρεμέ την ἀμέσως. » — Δὲν μένει τώρα, ἀπεκρίθη ὁ Καλλιτέχνης, παρὰ νὰ διατάξετε νὰ ἔλθῃ τὸ ἄτομον τὸ ὁποῖον θὰ ζωγραφίσω. — Πῶς! ἀντέλεξεν ἀποτόμως· καὶ ὀργίλως ὁ Ἰνδὸς Μεγιστὰν, ἀξιοῖς λοιπὸν ἴσως νὰ σοῦ παρυσιάσω τὴν γυναῖκά μου; — Πῶς λοιπὸν

εἰμπορῶ νὰ ζωγραφίσω ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν εἶδα ; — Φεῦγε, θμεῶς, ἐκραύγασε παράφορος ἐκ τῆς ὀργῆς ὁ Ἰνδός· ἐὰν δὲν ἦναι δυνατόν νὰ ἀποκτήσω τὴν εἰκόνα τῆς γυναικός μου κατ' ἄλλον τρόπον παρὰ ἐκθέτων αὐτὴν εἰς τοῦς βεβήλους ὀφθαλμούς σου, κἀλλιον προτιμῶ νὰ μὴ λάθω ποτὲ ὥστε ἐκείνην τὴν εὐχαρίστητην, οὕτε αὐτὴν τὴν καταισχύνῃ. Ὁ ζωγράφος κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως περὶ τὸν Ἰνδὸν ὅτι χωρὶς ὁ ζωγράφος νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον δὲν δύναται νὰ τὸ ζωγραφίσῃ· δὲν ἡδυνήθη τίποτε νὰ κατορθώσῃ, παρ' ὀλίγον μάλιστα νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν παράδοξον τοῦτον ζηλότυπον.

Ὁ Γάλλος· Ριζοκρῶλ ἔγραφε τῷ 1789. « Αἱ παρεκτροπαὶ τῆς Αὐλῆς ἤρχισαν τὴν ἐπανάστασιν, αἱ παρεκτροπαὶ τοῦ λαοῦ τὴν ἐτελείωσαν.

Πᾶσα ἡ βασιλεία, ἔλεγε, τοῦ ΙΣΤ'. Λουδοβίκου συγκεφαλαιοῦται εἰς δεκαπέντε ἐτῶν ἀδυναμίαν καὶ εἰς ἑνὸς ἔτους δυνάμιν κακῶς μεταχειρισθείσαν.

Αἱ ἐθνικαὶ συνελεύσεις τὰς ὁποίας οἱ βασιλεῖς συγκαλοῦσιν, ἀρχίζουν μὲν ἐξ εὐχῶν καταντῶσι δὲ εἰς ἀπειρήσεις.

Ἡ νεωτέρα φιλοσοφία δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ πάθη μεταβληθέντά εἰς ἀξιώματα.

Ἐλεγεν — Ὁ Νέκκερ εἶναι ἀγύρτης τοσοῦτον ἀναίδης, ὥστε αἱ ὑποσχέσεις του κατήντησάν νὰ πιστευώμεναι καὶ ὑπὸ τῶν δυσπιστοτέρων.

Αἰεζὶός τις καὶ ἀμαθὴς συγγραφεὺς τὸν εἰρή- τεῖ ἐπίγραμμα τι διὰ βιβλίον του νεωστὶ ἐκδοθέν. Δὲν δύνάμην, εἶπε, νὰ σοὶ δώσω ἄλλο εἰμὴ ἐπιτάριον. »

Ὅπως θεωρεῖται τις ὑψηλῆς ἀνατροφῆς ἀνὴρ σήμερον καὶ εὐαρεστῇ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς δὲν ἔχει ἀνάγκην κρίσεως ὕγιους, νοῦς ἰσχυροῦ, φῶτων ἐπιστημονικῶν ἢ μεγάλης εὐθύτητος καὶ τιμιότητος αὐστηρᾶς. Ἐὰν γνωρίζῃ τὰ κοινωνικὰ ἔθνη, τὸν συρμόν, οἰκογενειακά τινα ἀνέκδοτα, νέους ἀτμάτων σκοποὺς καὶ τὸ χαρτοπαίγνιον· ἐὰν λαλῇ πολλὰ καὶ δὲν λέγῃ τίποτε, ἐὰν ἐπιτηδεύεται κομψοπρεπείας καὶ γίνεται κόλαξ τῶν γυναικῶν· ἐὰν ἐνθυμεῖται τοῦς ἀπόντας, τοὺς ἀναδιβᾶν μέχρι οὐρανοῦ δι' ἐπαίνων δολίων καὶ ἔπειτα τοὺς ῥίπτει εἰς τὴν ἄβυσσον διὰ βωμολογιῶν καὶ συκοφαντιῶν ὑποκεκρυμμένων, τίνος ἄλλου ἀνάγκην ἔχει ὁ τοιοῦτος ὅπως ἐξέχῃ ὡς ἀνὴρ καλῆς συμπεριφορᾶς ;

Ὅτε ὁ Φραγκλῖνος ἐπορεύθη πρὸς τὸν βασιλεῖα τῆς Πρωσσίας βοήθειαν ζητῶν ὑπὲρ τῆς ἐπανάστασης Ἀμερικῆς, — « Εἰπέ μου, διδάκτωρ, τὸν

ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, εἰς τίνα σκοπὸν θέλεις μεταχειρισθῇ τὴν βοήθειαν ταύτην ; — « Εἰς ἀπόκτησιν τῆς ἐλευθερίας, ἀπεκρίθη ὁ φιλόσοφος, τῆς ἐλευθερίας ἥτις εἶναι φυσικὸν προνόμιον τοῦ ἀνθρώπου. » Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπὶ στιγμὴν σκεφθεὶς εἶπε τὸν ἀξιοσημειώμενον τοῦτον λόγον. — « Ἀπόγονος γενόμενος οἰκογενείας βασιλικῆς καὶ βασιλεὺς ὢν, δὲν θέλω νὰ ὑποσκάψω τὴν δυνάμιν μου μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας. — Ὁ βασιλεὺς ἐγεννήθη διὰ νὰ ἄρχῃ, ὁ λαὸς διὰ νὰ ὑπακούῃ »

Τὰς παραφορὰς τῆς ἀποκρέω βλέπων ψυχρός τις καὶ ἐγκρατὴς ἄνθρωπος ἔλεγεν. Αἱ ἀποκρέω εἶναι τὸ ναυάγιον τῶν ἀθῶων, ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῶν φιλαρέσκων γυναικῶν, ἡ ἡθίσις τοῦ βαλαντίου, ἡ καταστροφή τῆς ὕγιαιας, ὁ λυμεὼν τῶν νέων καὶ ὁ τάφος τῶν γερόντων.

Ἀμυκτονοῦσά τις κρινότης ἐστασίσειεν ἐσχάτως ἐν Ἰρλανδίᾳ. Κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ ἀρχὴ ἔστειλε σφαίρας κατ' αὐτῆς, ὕστερον δ' ἔστειλεν ὑπὲρ αὐτῶν δεκαεξέ φορτηγὰ ἀμαξίδια πλήρη κρεάτων, τὰ ὁποῖα ἔβρψαν εἰς αὐτοὺς ὡς ῥίπτουν τροφὴν εἰς τὰ ζῶα ὅπως καθήσυχισον τοὺς ὠρυγμούς των. Κατὰ τὴν περίστασιν λοιπὸν ταύτην, ἐρωτηθεὶς Ἄγγλος τις οἰκονομολόγος, διατὶ αὕτη ἡ ἀνακουλῶν καὶ διατὶ, κατὰ πρῶτον μὲν οἱ τουφεκισμοί, ἔπειτα δὲ τὰ κρέατα ; — Ὡ ! ἀπεκρίθη τοῦ Μίλθον ὁ μαθητὴς, διότι, ἂν δὲν ἐφρονέοντο τινὲς ἐξ αὐτῶν, ἀντὶ δεκαεξέ ἀμαξῶν ἤθελον χρειασθῇ δεκαεπτὰ ἀμαξίαι κρεάτων.

Πτωχὸς τις οἰκογενειάρχης μὴ δυνάμενος νὰ ἐξερχῇ εἰς διατροφήν τῶν τέκνων του, ἐπενόησε τρόπον λίαν εὐφυῆ ὅπως οἰκονομῇ τὰ δυστυχῇ παιδιὰ — Τὸ ἐσπέρας κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου τὰ συναθροίζει καὶ τοῖς λέγει. — Ὅποιος ἀπὸ σᾶς δὲν θέλει νὰ δειπνήσῃ θὰ λάβῃ δέκα λεπτά. — Τὰ παιδιὰ δέχονται τὴν προσφορὰν καὶ κοιμῶνται νηστικά. Τὴν δ' ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ἄλλα συμφω- νίαι. — Ὅποιος, λέγει ὁ πατήρ, θέλει γάλα νὰ προγευθῇ θὰ πληρώσῃ δέκα λεπτά.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Ὁ Ἔρως ἐν τῷ Γάμῳ, συνέχεια. — Ὁ Ἐρως εἰς Πειρατῆς, συνέχεια. — Τὰ ἐρείπια, Μελέτη περὶ τῶν Περιπετειῶν τῶν Κρατῶν. — Ἔργα καὶ Ἠμέραι. — Περὶ Ἀνατροφῆς τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, — Ποικίλα.

Εἰκονογραφίαι. — Ὁ Ναύαρχος Ναπιέρ.